1

De dag was voor rechercheur Paula van Es goed begonnen. Na een week lang regen zou het eindelijk droog en zonnig worden. Ze was het weekend vrij. Ze kon uitslapen en in alle rust genieten van haar ontbijt. Van haar zelfgemaakte yoghurt en van haar koffie. Maar die rust werd al snel verstoord. Winner belde om 9.47 uur. Ze had nauwelijks haar koffie op. Hij meldde dat er een vrouw dood op het Hoornse stadsstrand was aangetroffen. Een vroege wandelaar zag het slachtoffer ter hoogte van strandpaviljoen Reuring liggen. De man had koffiegedronken in het restaurant en wilde daarna zijn wandeling voortzetten. Hij had meteen gezien dat het mis was. Dat de vrouw niet meer leefde en met geweld om het leven is gebracht.

'Klote,' zegt Winner, die met Paula op weg is naar het stadsstrand. 'Ik stond op het punt naar de tennisbaan te gaan toen Jillian me belde. Daar gaat m'n weekend.'

'Niet zo somber Felix,' sust Paula. 'De vrouw die we straks gaan aantreffen had misschien ook andere plannen. Voor haar komt er geen weekend meer.'

'Dat is ook wel weer waar,' bromt Winner. Hij parkeert z'n auto schuin voor het paviljoen.

Paula stapt als eerste uit. In de verte ziet ze Van Tongen achter een scherm vandaan komen. Door het vroege tijdstip is het nog rustig op het strand. Slechts een handvol mensen probeert een glimp op te vangen van wat zich achter het scherm afspeelt. De zon schijnt, maar er staat ook een stevige wind, waardoor het kouder aanvoelt dan de zestien graden die is voorspeld. Van Tongen houdt z'n hoed vast, bang dat die in het Markermeer belandt. Paula en Winner lopen hem tegemoet. 'En?' vraagt Paula, 'wat trof je aan?'

Van Tongen zucht. ‘Een nog jonge vrouw. Rond de dertig, schat ik. Ouder gaat ze niet meer worden. Helaas. Mijn eerste inschatting is dat ze elders is omgebracht. Een doorgesneden keel, maar geen bloedsporen.’

Paula ziet zijn woede. Dertig jaar rechercheren heeft hem nog niet ongevoelig gemaakt.

‘Kunnen die sporen niet zijn weggespoeld?’

Van Tongen schudt z’n hoofd. ‘We staan hier aan het Markermeer, niet aan de Noordzee. Hier is geen sprake van eb en vloed.’

Paula knikt begrijpend. ‘Sporen van misbruik?’ vraagt ze verder.

‘Nee, daar lijkt het niet op. Maar verder onderzoek zal dat nog moeten uitwijzen.’

De rechercheurs lopen met Van Tongen mee naar het scherm, waarachter de dode vrouw op haar rug in het zand ligt. Van Tongens inschatting lijkt juist, ziet Paula. Een jaar of dertig. Mooie vrouw. Lang, slank, trendy gekleed. Een oversized grijze blazer, lichtblauwe jeans en witte laarsjes. Ze ligt er vredig bij. Benen gesloten. Handen op haar schoot. Geen tekenen van een doodsstrijd. Paula kijkt om zich heen. Geen sleepsporen. Ze vraagt aan Van Tongen of hem dat ook is opgevallen. Hij knikt. ‘Ja,’ zegt hij. ‘Het lijkt erop dat ze hierheen is gedragen. We hebben wel wat voetafdrukken kunnen veiligstellen, maar daar verwacht ik weinig van.’

‘Dat betekent dus dat het slachtoffer hier vannacht is gedumpt,’ merkt Winner op.

Van Tongen kijkt hem afkeurend aan. ‘Neergelegd,’ corrigeert hij. ‘Niet gedumpt, maar neergelegd.’

Winner kijkt naar Paula. Haar blik is eveneens verwijtend.

‘Oké,’ zegt hij. ‘Neergelegd.’

2

Het is al laat in de middag als Ingrid de deurbel hoort gaan. Ze stopt met het aardappelschillen en kijkt door het raam naar buiten. Een man en een vrouw staan voor de deur met elkaar te praten. De vrouw is een vijftiger en heeft een vriendelijk gezicht. De man kijkt nors. Hij is groot en breed en is van ongeveer dezelfde leeftijd. Ingrid wast en droogt haar handen, doet haar schort af en loopt naar de deur.

'Mevrouw Venema?'

Ingrid kijkt de man aan en knikt. De man legitimeert zich en stelt zichzelf en de vrouw voor als de rechercheurs Winner en van Es. De ernst op het gezicht van de man geeft Ingrid een akelig gevoel. Het zal toch niet, het zal toch niet, zoemt het door haar hoofd.
'Is het Tanja?' Ze schrikt van…